

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

12.

Jézus sok esetben nem követte a hagyományokat. A Hegyibeszédben korábban már rámutatott a törvény értelmezésbeli hiányosságaira. Egyesek ugyanis úgy gondolták, hogy a „ne ölj!” parancsolat csak fizikai értelemben értendő. A Hegyibeszédben Jézus azonban rámutat arra, hogy nem csak az minősül gyilkosságnak ha valakit agyonütünk, hanem az is, ha gyűlölet van a szívünkben valakivel szemben. A törvény tehát nemcsak a cselekedeteinkre vonatkozik, hanem a szívünkre és érzéseinkre is, amelyek különböző tettekre indítanak bennünket. A bűn a gondolatainkban és a hozzáállásunkban bukkan fel először. Ezek a gondolatok azután bizonyos bűnös cselekedetekhez vezetnek. Istent nem csupán a cselekedeteink érdeklik; nem arról van szó, hogy szorítsuk vissza bűnös cselekedeteinket. Istent a szívünk is érdekli, ill. annak tartalma, hiszen ez határozza majd meg cselekedeteinket.

Mivel a törvényt sokan félreértelmezték, öngazultakká és felfuvalkodottakká váltak. Kikre is gondolok itt? A farizeusokra. Elhatárolták magukat az egyszerű néptől, a bűnösöktől. Egy kis elit csoportot képeztek, magukat mindenkinél szentebbnek tartották, és megvetően lenézték a bűnösnek tartott népet. Az utcán menve is szorosan maguk köré fonták palástjukat, nehogy az véletlenül is hozzáérjen valakihez - egy bűnös emberhez - hiszen ettől maguk is tisztátalanná váltak volna.

A farizeusok tehát rendkívül öngazultak voltak, és a későbbiekben majd látni fogjuk, hogy Jézus nagyon kemény szavakkal illeti őket. Megpróbálták értelmezni a törvényt, különösen tekintettel a szombatra. A törvény szerint ugyanis, szombatnapon nem volt szabad terhet hordozniuk. A megfelelő magyarázat érdekében először definiálniuk kellett, hogy mi minősül tehernek. Ez többek között annyit jelentetett, hogy ha valaki féllábú volt és az egyik lába faláb volt, akkor ezt a falábat szombatnapon semmiképpen sem használhatta, mert ez is teherhordozásának számított. A műfogsor is teherhordásnak számított akkoriban, és ha léteztek volna műszempillák, valószínűleg arra is kiterjedt volna a tilalom.

Miközben a farizeusok megpróbálták értelmezni a törvényeket és az élet szinte minden területére kiterjeszteni azokat, teljesen elveszett a törvények igazi jelentése és értelme. Jézust azonban nem érdekelte, hogy a farizeusok mit próbálnak belemagyarázni a törvénybe. Ő nem a farizeusok által lefektetett hagyományok szerint élt, sőt mi több, nem is értett egyet értelmezésükkel. Ezzel azonban gyakran magára haragította őket, és sokszor meg is fedték Jézust, mert nem tartotta be a szombatnapra vonatkozó törvényeket. Az Igében azt olvashatjuk, hogy Jézusban „teljesedett be a törvény”.

A korai egyházban is hamar megjelent egy ezzel kapcsolatos probléma. Amikor ugyanis az első pogányok kezdtek megtérni, felmerült a kérdés, hogy vajon az üdvösség kötelező velejárójának számít-e a pogányok zsidóvá válása. Más szavakkal: szükséges-e a megtérés bizonyítékaként körülmétkedni vagy betartani a Mózesi törvényt?

A korai egyházon belül számos hívő zsidó ezt az álláspontot képviselte. Néhányan ezen zsidók közül el is mentek Antiókhíába, ahol Pál már létrehozott egy pogány hívőkből álló gyülekezetet. Néhány hívő zsidó tehát meglátogatta őket, és azt az elképzelést kezdte az ottani hívők között terjeszteni, hogy körülmétkedés és a Mózesi törvény betartása nélkül nincs üdvösség. Ez a kérdés nagyon komoly problémát okozott a korai egyházon belül, olyannyira, hogy végül egy apostoli gyűlést is összehívtak.

Az Apostolok Cselekedeteiben azt is elolvashatjuk, hogy mi volt a jeruzsálemi apostoli gyűlés határozata ezzel a problémával kapcsolatban. A határozat szerint a Mózesi törvények nem a pogány hívőknek szólnak, nem kell a Mózesi törvények szerint élni valakinek ahhoz, hogy üdvözülhessen, Isten a törvény nélkül is munkálkodik az emberek szívében. Csak arra kérték a pogány hívőket, hogy tartózkodjanak a bálványáldozati hústól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól: *„ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek“* és Isten áldjon benneteket.

A gyűlés határozatából látjuk tehát, hogy az apostolok nem akarták a törvény terhét rárakni a pogány hívőkre, a szombatra vonatkozó törvényekkel sem akarták leterhelni őket. Isten a szombatnapot az emberekért rendelte el, mert tudta, hogy az embereknek hetente egyszer szükségük van egy szabadnapra, egy pihenőnapra, amikor a pihenésen kívül semmi mást nem kell tenniük. Isten azért adta ezt a napot, hogy egész nap ágyban legyünk, pihenjünk. A testünknek valóban szüksége is van hetente egy pihenőnapra.

Így jutunk el Máté evangéliumának 12. fejezetéhez, ahol ismét nézeteltérés támadt Jézus és a vallási vezetők között, mégpedig a szombatnapi törvények betartásával kapcsolatban.

Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és elkezdtek kalászosokat tépdesni és enni.”

Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: „Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton.”

Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?

Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.”

Miközben Dávid Saul király elől menekült, odaért a szent sátorhoz, bement Isten házába és a szent kenyereket ette meg embereivel együtt, mert éhesek voltak. A törvény szerint azonban ezt nem teheték meg. Isten törvénye szerint csak a szent sátorban szolgáló papok ehetek a szent kenyerekből, de itt megérkezik Dávid az embereivel, akik mind éhesek és nagy szükségben vannak. Emiatt már nem Isten szent sátorra vonatkozó törvényei élveznek elsőbbséget, hanem Isten magasabbrendű törvényei, amelyek az emberi élet tiszteletére, az emberi élet megóvására vonatkoznak.

Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?

A papok tehát a templomban megszegették a szombatnapot, hiszen terheket cipeltek amikor áldozatokat emeltek föl és mutattak be Istennek – ezzel mégsem vétkeztek.

De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt.

Ezzel Jézus természetesen saját magára utalt. Ha a papok szolgálhattak a templomban szombaton anélkül, hogy vétkeztek volna, akkor a tanítványok is szolgálhatnak Jézussal - aki nagyobb a templomnál - szombaton, anélkül, hogy ez bűnnek minősült volna.

Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.

Jézus itt immáron másodszor idézi ezt az igeverset: *„Irgalmasságot akarok, nem áldozatot“*. Sokkal fontosabb Isten szemében, hogy mi irgalmasak legyünk, mint az, hogy áldozatot mutassunk be neki. Biztosan emlékeztek arra az esetre, amikor Saul király visszatért seregével az amálekiakkal vívott csatából és jelentette Sámuel prófétának, hogy *„mindent megtettem, amit az Úr kért tőlem“*. Sámuel próféta erre ezt felelte: *„Ha valóban megtettél mindent, amit az Úr parancsolt, akkor mi az a juhbégetés, ami a fülembe jut és az a marhabögés, amit hallok.“* Majd így folytatta Sámuel: *„Bizony többet ér az engedelmesség az áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérjénél.“*

Istennek tehát egy idő után elege lett az áldozatok bemutatásából, mert az izráeliták kezdtek erre úgy tekinteni, mint egyfajta ‚varázsigére‘. Nyugodtan vétkeztek mert arra gondoltak, hogy *„semmi probléma, majd bemutatjuk áldozatot, és akkor Isten megbocsát“*. Isten azonban azt mondja: *„Bizony többet ér az engedelmesség az áldozatnál.“* Isten többre becsüli az irgalmasságot mint az áldozatok bemutatását, mert nem akarja, hogy az áldozat csak kibúvóként működjön az életünkben. Istennek sokkal fontosabb az, hogy a szívünk a helyén legyen, mint hogy áldozatot mutassunk be neki. Ezért mondja Jézus a 7. versben: *„Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot, - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.“*

Vegyük észre, hogy szerinte a tanítványok nem vétkeztek, pedig elvileg megszegték a szombatot.

Mert az Emberfia ura a szombatnak.

A szombatnap ugye pihenő- ill. nyugalomnap, és számunkra valóban Jézus jelenti a pihenést, a megnyugvást. A hívő számára Jézus Krisztus a szombatnap.

Onnan eltávozva bement a zsinagógába, ahol volt egy sorvadtt kezű ember. Megkérdezték Jézustól: „Szabad-e szombaton gyógyítani?“ – hogy vádat emeljenek ellene.

A farizeusok értelmezése szerint tilos volt szombaton gyógyítani. Természetesen, hogyha valaki megsérült és segítségre volt szüksége, akkor elsősegélyre mindenképpen jogosult, meg kellett menteni az életét, de minden további kezeléstől, amely a gyógyulását szolgálta, szombaton el kellett tekinteni.

Most azonban itt van ez a sorvadtt kezű ember, szombat van, és a farizeusok már megérezték, hogy Jézus valószínűleg meg akarja majd gyógyítani ezt a embert. Érdekes, hogy nagyon is tisztában voltak vele, hogy Jézus nem megy csak úgy el a szenvedők mellett, hanem segíteni is akar. Ezért tehát megkérdezték Jézustól: *„Szabad-e szombaton gyógyítani? - hogy vádat emeljenek ellene.“* Abban reménykedtek, hogy így majd sikerül Jézust sarokba szorítaniuk.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ki az az ember közületek, akinek ha egy juha van, és az verembe esik szombaton, nem ragadja meg, és nem húzza ki?“

Természetesen mindannyian kiragadták volna azt a juhot a veremből. A saját törvényértelmezésük szerint ez által vétkeztek, mert a teher felemelésével megszegik a szombatnapot. Időnként azonban engedményeket tettek, és ez is ebbe a kategóriába sorolható. Jézus hozzáteszi:

Az ember pedig mennyivel többet ér a juhoknál.

Fontosabb a szükségben lévő emberen segítenünk, mint egy szükségben lévő állaton.

Szabad tehát jót tenni szombaton.!

Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek, és elhatározták, hogy végeznek vele.

Azt már végképp nem tudták elviselni, hogy Jézus ennyire semmibe vette az ő szabályait és törvényeiket.

Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan.

Jézus nagyon tudatosan kerülte a konfrontálódást egészen addig, amíg ennek el nem érkezett az ideje – akkor viszont elfogták és keresztre feszítették.

Sokan követték; Ő meggyógyította mindnyájukat és meghagyta nekik: ne fedjék fel, kicsoda ő, hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált:

„Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek. Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon. Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölgő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a népek.”

Ez a prófécia Ézsaiás próféta könyvéből származik, amely előre megjövendöli, hogy az evangélium minden népnek, a pogányoknak is, hirdettetik. Izráel a megrepedt nádszál, a füstölgő mécses. Jézus nem azért jött, hogy eltörje a megrepedt nádszálat vagy kioltsa a füstölgő mécses, hanem, hogy hirdesse Isten igazságát mindazoknak, akik azt hajlandók meghallani.

Akkor odavíttek hozzá egy vak és néma megszállottat, és ő meggyógyította, úgyhogy a néma beszélt és látott.

Az egész sokaság elcsodálkozott ezen, és ezt mondta: „Csak nem ez a Dávid Fia?”

Itt tehát megint egy ószövetségi prófeciára utalnak, amely megjövendölte, hogy a Messiás Dávid leszármazottja, Dávid fia lesz.

A farizeusok azonban, amikor ezt meghallották, kijelentették: „Ez nem űzheti ki az ördögöket másként, csak Belzebubnak, az ördögök fejedelmének a segítségével.”

Ő pedig, ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház sem maradhat fenn, amely meghasonlik önmagával.”

Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, meghasonlott önmagával, és akkor hogyan maradhat fenn az országa?”

Jézus logikai érvei tehát egy csapásra megdöntik a farizeusok elméletét.

„És ha én Belzebubbal űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kivel űzik ki? Ezért ők lesznek a ti bírátok!

Ha viszont én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.

Vagy hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házát.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem velem gyűjt, tékozol.”

Jézus először rámutat arra, hogy a farizeusok állítása, mely szerint Ő a sátán erejével űzi ki a sátánt, téves. Majd hozzáteszi: *„Aki nincs velem, ellenem van.”* Csak ez a két csoport létezik, nincs lehetőségünk arra, hogy semlegesek maradjunk.

A kérdés persze az, hogy te mit gondolsz Jézusról? Kinek a fia Jézus? Jézus Krisztussal kapcsolatban egyszerűen nem helyezkedhetünk semleges álláspontra. Ha ugyanis nem döntünk mellette, még ha ezt nem is mondjuk ki egyértelműen, akkor ez önmagában már egy nemleges választ jelent. Ebben az esetben csak ez a két lehetőség létezik. Aki tartózkodik a döntéstől, az is nemmel válaszol.

„És aki nem velem gyűjt, tékozol.” – mondja Jézus. Mivel a farizeusok azzal gyanúsították, hogy az ördög erejével űzi ki az ördögöt, Jézus most figyelmezteti őket a Lélek káromlásának vétkére, amely nem bocsáttatik meg. Abból ugyanis, amit a farizeusok mondtak neki, kitűnik, hogy egyre közelebb kerülnek ehhez a bűnhöz.

Ezért tehát ezt mondja Jézus:

„Ezért mondom nektek: minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg.

Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.”

Mit is jelent a Lélek káromlása? A Lélek káromlása tulajdonképpen csak az, amikor elutasítjuk a Szentlélek munkáját az életünkben.

Jézus János evangéliumában azt mondja, hogy amikor eljön a Pártfogó, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot róla. *„És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság, és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbenem.”* A Szentlélek ébreszti rá az embereket bűnösségükre és rámutat a megoldásra, Jézus Krisztusra. Egyetlenegy módon nyerhetünk bűnbocsánatot – ha elfogadjuk Jézust Krisztust mint Urunkat és Megváltónkat. A Szentlélek ráébreszti az embert saját bűnösségére, és Jézus Krisztusra mutat, mint megoldásra. Ha valaki nem hajlandó elfogadni azt, hogy bűnei csak Jézus Krisztus befogadása által lelnek megbocsátásra, akkor az ő bűnei nem is bocsáttatnak meg, hiszen csak egyetlenegy út vezet az üdvösségre. Ahogy Péter is mondja az Apostolok Cselekedeteiben: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

Isten egyetlen egy utat készített nekünk, a bűneink csak így módon bocsáttatnak meg - Jézus Krisztuson keresztül. Ha valaki elutasítja Jézus Krisztus munkáját, nem bocsáttatnak meg a bűnei, mert *„nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amely által üdvözülhetnénk”*. Erről az igazságról a Szentlélek is bizonyosságot tesz a mi szívünkben. Ha valaki újra és újra elutasítja a Szentlélek bizonyágtételét a szívében, ez végül is a Lélek káromlásához vezet. A farizeusok is ebbe az irányba haladtak. Hiába szembesültek nagyon egyértelmű bizonyítékokkal arra vonatkozóan, hogy Jézus Krisztus valóban Dávid Fia, Isten Fia, a Messiás, nem voltak

hajlandóak elfogadni ezt a tényt. Mindenféle kifogásokat próbáltak találni arra, hogy miért is nem lehet ez igaz. Eljutottak arra a pontra, amikor „csak azért is” elutasították Jézust és egyre közelebb kerültek ahhoz a ponthoz, ahonnan már nincs visszaút. Minden nyilvánvaló bizonyíték ellenére ördögi munkával vádolták Jézust. Ha valaki folyamatosan, újra és újra elutasítja Jézus Krisztust, az Ő igazságát, és a mellette szóló bizonyítékokat, egy idő után eljut arra a pontra, hogy még az égbekiáltó bizonyítékokat sem hajlandó figyelembe venni, hanem megpróbálja azokat racionálisan megmagyarázni.

Ha valaki eljut idáig, innen valóban már csak egy lépés az a következő pont, ahonnan nincs visszaút. A János 11: 38-ban látjuk, hogy a farizeusok is eljutottak erre a pontra - nincs visszaút, már nem tudtak megváltozni, már túlságosan bent voltak az erdő sűrűjében. Ennek bizonyítéka volt az ördögi munkával való vádaskodás, bár köztudott tény volt, hogy Jézus megszállottakat tett szabaddá, ördögöket űzött. Ez tagadhatatlan bizonyítéknak számított, de inkább a mellett döntöttek, hogy félremagyarázzák a dolgokat.

„Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcseről lehet megismerni a fát.

Viperák fajzata! Hogyan szólhatnátok jót gonosz létekre? Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

A jó ember jó kincséből hoz elő jót, a gonosz ember gonosz kincséből hoz elő gonoszt.

De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számat fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.”

Akkor újra megszólították néhányan az írástudók és a farizeusok közül: „Mester, jelt akarunk látni tőled.”

A farizeusok és írástudók korábban már láttak jeleket: látták, ahogy Jézus kiűzi a démonokat a vak és néma megszállottból. Látták azt is, hogy Jézus meggyógyítja a sorvadtt kezűt szombaton. Bár ezek egyértelműen csodák voltak és alátámasztották Jézus Messiás voltát, a farizeusok ezt nem voltak hajlandók elfogadni, sőt mi több, egészen arcátlanul azt mondják Jézusnak: *„Mester, jelt akarunk látni tőled!”*

Ő pedig így válaszolt nekik: „Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

„Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!”

Jézus egy viszonylag rövid választ ad a farizeusoknak. Ebben a rövidke kis válaszban azonban három nagyon fontos dologra is rámutat. Három olyan dologról van itt szó, amelyet sokszor elutasítanak a Bibliát kritikus szemmel nézők. Ők a kritikusok azon csoportját képezik, akik feljogosítva érzik magukat arra, hogy eldöntsék, hogy a Bibliának mely részei szavahihetőek és mely részei helytelenek; melyek azok a részek, amelyek a Szentlélektől ihletettek, melyek azok, amelyek nem; mely részek hordoznak igazságot és mely részek emberi képzelet szüleményei csupán.

A kritikusok talán legkeményebben éppen Jónás történetét bírálták a Bibliában. Jónás történetével kapcsolatban elsődlegesen nem az a probléma, hogy Jónás egy hatalmas hal

gyomrába került. A probléma gyökere sokkal mélyebben rejlik és az emberek Istentől alkotott elképzelésével van összefüggésben.

Ha ugyanis helyén van az istenképünk, akkor semmi gondunk nem lesz Jónás történetével, vagy az ehhez hasonló történetekkel. Egyáltalán nem tűnik hihetetlennek, hogy egy hatalmas halat küldött Isten, hogy elnyelje Jónást, hiszen Isten számára semmi sem lehetetlen. A probléma tehát az emberek istenképével volt, mégpedig azért, mert hajlamosak vagyunk a saját elképzeléseink szerint kialakítani magunknak egy istenképet. Ez gyakran úgy történik, hogy magunkat vetítjük bele ebbe az istenképbe, csak felnagyítva. Megpróbáljuk magunkat Isten helyébe képzelni, és azt mondjuk: „Ha én Isten lennék, akkor ezt és ezt, így és így oldanám meg“. Az egyéni elképzeléseinket vetítjük ki az Istentől alkotott képünkre. Mivel az emberek gyakran a saját elképzeléseik alapján alakítanak ki Istentől egy képet, nehezen fogadják el azt, amit a Biblia mond Istentől, különösen ha az amit az Igében olvashatunk, ellenkezik az ő Istentől alkotott elképzeléseikkel: pl. azzal kapcsolatban, hogy Istennek mit kellene tennie, hogyan kellene uralkodnia a világegyetemben, hogyan kellene elbánnia a bűnnel, mit kellene kezdenie az emberek szabad akaratával, és még sorolhatnám. Sokan tehát, ahelyett, hogy az Igében található igazságokat fogadnák el Istentől, inkább az Istentől alkotott saját elképzeléseikhez ragaszkodnak. Nem Istent imádják, hanem a maguk gyártotta istenképet, vagyis önmagukat.

Az életünknek igazából két alapvető mozgatórugója lehet: az egyik az, hogy Isten akaratát akarjuk cselekedni az életünkben; a másik pedig, amikor a saját akaratunkat akarjuk mindig és minden áron megvalósítani. Jézus azt mondta, hogy *„az én igám boldogító és az én terhem könnyű“*. Mi volt Jézus terhe? - hogy Atyjának akaratát cselekedje. Ez volt életének terhe, ez volt életének mozgatórugója. Egyesek életének terhe, vagyis mozgatórugója azonban az, hogy saját akaratukat cselekedjék, nem pedig Istent. Ez bizony óriási különbség. Mit is mondott még Jézus? *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek“*. Dávid a 115. Zsoltárban beszél az emberkéz alkotta istenekről, a különböző bálványokról, amelyeket az emberek készítettek maguknak, hogy azután nekik mutassanak be áldozatot és őket imádják. Dávid a következőket mondja ezekről az istenekről: *„A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon.“*

Az emberek tehát a saját képmásukra formálják isteneiket. Miért van isteneiknek szeme, füle, orra, szája? Azért, mert az embereknek is van szeme, füle, orra és szája. Ezek az istenek azonban nem látnak, nem hallanak, nem szagolnak, és nem tudnak beszélni. Ezután pedig Dávid hozzáteszi: *„Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik és mindazok, akik bennük bíznak.“*

Ha egy ostoba kis istent készítesz magadnak, akkor te is ostobává válsz. Hogyha a te istened semmit sem lát, semmit sem hall, semmit sem érez, akkor egy idő után, rád is jellemző lesz ez - te is érzéketlenné válsz. Többé már nem hallod Isten hangját, már nem érzed az Ő jelenlétét, már nem látod az Ő igazságát. Olyanná válsz te is, mint a bálványod, amit imádsz. Szörnyű belegondolni abba, hogy valaki olyanná válik, mint a hamis istene amit imád.

Micsoda áldás olyanná válni, mint az Istentől, hogyha az élő és igaz Istent imádjuk. Az 1. János 3-ban ezt olvashatjuk: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.“* Miért válunk hozzá hasonlóvá? Azért,

mert az emberek istenükhöz válnak hasonlónak, hiszen Dávid is azt mondja: *„Hozzájuk hasonlóknak lesznek készítők, és mindazok, akik bennük bíznak.”*

A 2. Korinthusi levélben pedig ezt olvashatjuk: *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”* Vagyis Isten képmására formálódunk. Ha valóban Őt szolgáljuk és Őt imádjuk, tulajdonképpen napról-napra válunk hasonlónak hozzá.

Jézus tehát itt a Máté 12-ben, amikor Jónás esetére utal, tulajdonképpen maga is kimondja, hogy egy megtörtént, valós eseményről van szó, nem pedig kitalált történetről. Akinek helyén van az istenképe, annak semmiféle gondot nem okoz, hogy ezt elhiggye. Akinek pedig tévesek az Istenről alkotott elképzelései, az bizony bajban van.

Jézus Krisztus egy másik fontos dolgot is egyértelműen kijelent és megerősít itt, mégpedig azt, hogy harmadnapra feltámad. Ez szintén egy olyan kijelentés, amit nagyon sok támadás ért már különböző bibliakritikusok részéről, akik tagadják Jézus Krisztus feltámadását.

A harmadik dolog pedig, amit itt a Máté 12-ben megerősít, az minden ember feltámadása az utolsó ítéletre, amikor majd mindenkinek oda kell állnia Isten ítélőszéke elé - kivétel nélkül mindenkinek. *„A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt”.* Vagyis mindenki feltámad majd az utolsó ítéletre. Dániel könyvében, a 12. fejezetben, ezt olvashatjuk: *„Azok közül, akik alusznak a föld porában sokan felébrednek majd, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.”*

A Jelenések könyvében a 20:11. versétől kezdődően János is a halottak feltámadásáról és az utolsó ítéletről ír: *„És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely.*

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitottak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.”

Jézus itt a Máté 12-ben megerősíti, hogy igenis sor kerül majd a halottak feltámadására és az utolsó ítéletre, amikor mindenkinek meg kell állnia Isten előtt. Isten azt mondja: *„A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására;”*

Jónás egy megkeseredett próféta volt. Tudjuk, hogy nem akart elmenni Ninivébe, nem akart eleget tenni annak, amire az Úr elhívta őt. Ami azt illeti, mindent meg is próbált, hogy kibújjon a felelősség alól. Amikor végül mégis elment Ninivébe, akkor sem szeretettel prédikált, hanem gyűlölet és keserűség volt a szívében az emberek iránt. Jónás nem akart elmenni Ninivébe, végül azonban mégis ott kötött ki. Azt szokták mondani, hogy Isten senkit sem kényszerít arra, hogy az akaratát megtegye, de el tud juttatni arra a pontra, ahol már mi magunk akarunk menni és valóban megcselekedni az Ő akaratát. Bizony Jónás esetében is ez történt. Miután 3 napot töltött egy hal gyomrában, ami egészen biztosan nem volt egy kellemes érzés, végül kötélnek állt. Jónás végül elment Ninivébe, de végig úgy viselkedett, mint egy durcás kisgyerek. Bár nagy ímmel-ámmal aztán végül csak átadta a niniveieknek Isten üzenetét, az valahogy így hangzott: *„Térjete meg, mert különben 40 napon belül elpusztul Ninive.”*

A város böjtölni kezdett, és mindenki zsákruhát öltött és bűnbánatot tartottak abban a reményben, hogy az Úr megkegyelmez nekik. A niniveiek tehát megtértek. Jézus azonban szembeállítja a niniveieket saját generációjával, akik erre nem voltak hajlandóak és elutasították Jézus tanítását.

„Dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítéli ezt a nemzedéket, mert ő eljött a föld végső határaitól, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; ámde itt nagyobb van Salamonnál!”

Senkinek semmi kifogása nem lehet Jézus Krisztussal szemben. Isten Őt küldte, hogy meghaljon a bűneinkért. Ha tehát te elutasítod Jézus Krisztust, amikor dél királynője feltámad az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, téged is elítél majd.

Ezután Jézus az ördögűzésről kezd el beszélni.

„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál.

Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, gazdátlanul, kiséperve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Ez történik majd ezzel a gonosz nemzedékkel is.”

Jézus itt a tisztátalan lelkek kiűzéséről beszél. Nagyon fontos azonban, hogy mi ne úgy járjunkkeljünk, hogy megpróbálunk mindenből tisztátalan lelkeket kiűzni. Felelőtlenekké válhatunk, mert előfordulhat, hogy többet ártunk egy embernek ezzel, mint használunk. Hiába űzünk ki ugyanis egy tisztátalan lelket egy emberből, ha azt az űrt, amelyet a tisztátalan lélek ebben az emberben hátrahagy, nem tölti be valami más, ha nem tölti be Isten. Ennek hiányában a tisztátalan lélek egy idő után azt mondja majd, *„visszatérek a házamba, ahonnan jöttem és, amikor odaér, akkor gazdátlanul, kiséperve, felékesítve találja a házat“*, és azt írja az Ige, hogy igazából vesz még maga mellé hét magánál is gonoszabb lelket és így térnek oda vissza. Tehát az embernek az utóbbi állapota még rosszabb lesz az előbbinél.

Én hiszem, hogy a sötétséget legjobban úgy tudjuk elűzni, ha felkapcsoljuk a lámpát, ha fényel töltjük be a teret, nem pedig úgy, hogy Jézus nevében próbáljuk megfeddeni a sötétséget. Hiszem, hogy a világosság természetes módon kiűzi a sötétséget. A sötétség és a világosság ugyanis nem élhet egy helyen. Amikor Jézus Krisztus valakinek az életébe lép és világosság ragyogja be annak az embernek az életét, akkor a sötétség onnan automatikusan távozik, mert a világosság ereje kiűzi azt onnan. Mindennél fontosabb az, hogy Jézus Krisztust hirdessük az embereknek, hogy az emberek megtérhessenek, hogy Jézus Krisztus szeretete, világossága költözhessen beléjük, mert akkor a sötétség automatikusan távozni fog belőlük.

Még beszélt a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele.

Valaki szólt neki: „Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled.”

Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”

Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim!”

Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Azok számára, akik Máriához imádkoznak abban a reményben, hogy Mária majd közbenjár értük a mennyben, ez az ígerész nagyon is problematikusnak tűnhet. Vegyük csak észre, hogy amikor megérkezik Jézus anyja és Jézus testvérei, akkor Jézus nem rohan oda édesanyjához, nem borul a lábához, nem magasztalja őt fel, hanem azt kérdezi: *„Ki az én anyám és kik az én testvéreim?”* Sehol az Igében nem találunk arra utasítást, de még utalást sem, hogy nekünk Máriához kellene imádkoznunk, és Máriától kellene segítséget kérnünk. Sehol nem látjuk az Igében az alapját.

Jézus azt mondja az Igében, hogy, *„amit az én nevemben kértek, azt megadja nektek az Atya“*. Jézus nem azt mondja, hogy *„bármit, amit az én édesanyám, Mária nevében kértek, megadja nektek az Atya“*. Jézus soha nem buzdít bennünket arra, hogy Máriához, vagy akár Mária nevében imádkozzunk. Jézus nem magasztalja fel édesanyját, hanem azt mondja: *„Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.“*

Amikor elérkezünk a 13. fejezet végéhez, látni fogjuk, hogy Jézusnak voltak testvérei, vagyis Máriának és Józsefnek még voltak gyermekei Jézus után. Ne feledjük, hogy Jézus tulajdonképpen Isten gyermeke, Isten fia volt, hiszen Mária még szűz volt, amikor Jézus a Szentlélektől fogant. Egyáltalán nem biblikus tehát az az elképzelés, amely szerint Mária egész életében szűz maradt. Hiszen a 13. fejezet 55. versében ezt olvashatjuk: *„Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?”*

Úgy tűnik, hogy Jézus saját vér szerinti féltestvérei sem hittek benne, hiszen Jézus a Máté 13: 57-ben a következőket mondja: *„Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában.“*

Jézus tehát tudta, hogy milyen az, amikor saját családja elutasítja őt. Sőt egyszer a saját testvérei megpróbálták megmenteni, mert úgy gondolták, hogy Jézus megőrült. Gyakran azok, akik egymásnak nem vér szerinti testvérei, hanem testvérek az Úrban, közelebb állnak egymáshoz, mint a vér szerinti testvérek. Biztos vagyok benne, hogy sokan megtapasztaltatok már azt, hogy Krisztus testén belül és Krisztus családjában sokkal szorosabbak a kapcsolataitok, mint saját családokban, ahol valaki nem tagja még Krisztus családjának. Sokatok családjában a családtagok elidegenedtek tőletek, miután megtértetek, mert ti Krisztus testében egy új családra találtatok, ahol még szorosabb szálak fűznek össze benneteket és még mélyebb a kapcsolatotok. Jézus is azzal fejezi be a 12. fejezetet: *„Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.“*